

I-am dus în continuare scrisori Leopardului, la fiecare două săptămâni. El zicea: Mulțumesc pentru scrisori. Și atât, nimic mai mult. Mă întorceam la Yan cu mâna goală. Într-o noapte, când scriam o altă scrisoare, Yan se lungi lângă mine, cu lacrimi în ochi. Îmi spuse că știa că îi povestesc numai minciuni despre Leopard. Zise: Mâinile tale sunt prea mici ca să acopere cerul. Am ajuns o fraieră din cauza ta. Spuse asta încet. O fraieră vrednică de milă, adăugă ea. Vinovată, am rupt scrisoarea. I-am spus că am făcut-o doar pentru că nu știam ce altceva să fac. I-am spus că îmi pare rău c-am încercat să înfrumusețez lucrurile. Nu trebuie să te scuzi, spuse ea. I-am zis că poate că lui îi e doar frică, că s-ar putea ca el să aibă nevoie de mai mult timp. Ea clătină din cap și zâmbi trist. Spuse că nu e destul de frumoasă pentru el, că nu e destul de inteligentă și feminină. Că e o proastă ușuratică. Că e o proastă și cu asta basta. Luă oglinda și o întoarse spre ea. După ce se uită îndelung în ea, zise că a zărit un chip îmbătrânit, bătut de vreme. Că are douăzeci și cinci de ani și nimic altceva decât inutilele titluri date de poziția ei în partid. Asta merita, căci fiecare culege ceea ce seamănă. Merita decorația.

Nu puteam să îndur tristețea ei. Mă bântuiau vorbele ei, cum că nu avea nimic altceva decât titulatura de partid. Mă avea pe mine. M-am dus la ea și i-am luat oglinda din față. Voiam să-i spun: Ești foarte, foarte frumoasă. Ador totul la tine. Dacă aș fi bărbat, aș muri pentru dragostea ta.

Pe la ora patru, am putut să dau liber plutonului. Reparăm un pod. Politica mea – când

sarcina era îndeplinită, aveau voie să-și ia liber restul zilei. Soldații mă plăceau. În multe cazuri, aceia care terminau lucrul rămâneau ca să-i ajute pe ceilalți, ca răspuns la apelul meu de „a duce mai departe spiritul comunist de colaborare“. Lui Lu nu-i plăcea politica mea; o numea „rahat de contract capitalist“. Mi-a cerut să o schimb și nu am avut de ales decât să mă supun. Însă atunci când Lu nu era în inspecție, făceam lucrurile după metoda mea.

Când treaba a fost gata, am pășit pe pod. La marginea canalului se afla un slogan uriaș, pictat pe canava și cocoțat pe stâlpi subțiri din bambus, care spunea „Nu te teme de moarte și de munca grea“. Chiar noi săpaserăm canalul, în timpul primei mele ierni la fermă, cu aproape un an în urmă. Mă simțeam mândră de fiecare dată când treceam pe lângă el.

În acea zi, când treceam pe pod, am auzit un barcagiu de prin partea locului strigându-mă din barcă. Îmi spuse să vin repede; găsisse cadavrul unei femei înecate. Am alergat la barcă. Era trupul unei femei. Barcagiul o întoarse ușor, ca pe un rulou cu ouă. În fața mea era Micuța Verde. Mi se tăie răsufarea. Avea fața buhăită, capul îi era umflat ca un dovleac. La mâini și la picioare avea urme de tăieturi. Barcagiul zise: Se pare că a avut o criză. Vedeți tăieturile astea? S-a zbătut, dar s-a încurcat în buruieni. Am rămas nemișcată.

Cineva îi duse vestea lui Yan. Veni alergând pe pod ca un cal înnebunit, cu părul măciucă. Era vânăta la față, ca după o lovitură. Nu vru să asculte când barcagiul îi spuse că nu folosea la nimic încercarea de a o salva prin respirație gură la gură. E moartă de ore întregi, zise barcagiul. Yan, însă, continua să apese pieptul

Micuței Verzi. Sudoarea abundentă îi curgea din păr, în șuvoaie mici. Cămașa i se udă toată în curând. Nu se opri decât când fu epuizată.

La sediul fermei Focul Roșu s-a ținut o slujbă comemorativă pentru Micuța Verde. A fost onorată ca Tovarășă Extraordinară și primită postum în Liga Tineretului Partidului Comunist. Bunica Micuței Verzi a participat la ceremonie. Era frumoasă ca nepoata ei. Avea eleganța unei cântărețe de operă. O îmbrățișă pe Micuța Verde. Nu avea lacrimi în ochi, chipul îi era mai palid decât al moartei. Lu, reprezentând comitetul de partid al fermei, îi emise un cec de cinci sute de yuani, în semn de condoleanțe. Bunica Micuței Verzi luă cecul și se uită fix la el.

Yan a plecat brusc. Nu s-a întors la cină. M-am dus să o caut peste tot, până am găsit-o, în cele din urmă, stând sub pod. Lângă ea era borcanul în care strângea șerpi. Cu câteva zile înainte îmi spusese, cu mare bucurie, că tocmai a ajuns la cifra perfectă – o sută de șerpi – și că se așteaptă ca Micuța Verde să-și recapete mințile ca prin minune.

M-am apropiat de Yan și am văzut că rupea capul fiecărui șarpe. Sângele întunecat, maroniu, îi țâșnea pe față și pe uniformă. După ce sfâșie toți șerpii, luă borcanul și-l făcu țândări.

M-am dus la ea. S-a lăsat pe vine, ghemuindu-se la picioarele mele. Am ținut-o în brațe în timp ce plângea.

*

* * *

După moartea Micuței Verzi, Yan a încetat să fie secretara de partid și comandanta pe

care-o știam. M-a transformat și pe mine odată cu ea. Discutam din ce motive anume ne scăpa din vedere „viitorul luminos“ trasat de Partid. Ne întrebam singure de ce deveneam din ce în ce mai sărace, când noi munceam din greu la câmp. Salariul lunar de douăzeci și patru de yuani de-abia ne-ajungea de mâncare, combustibil și hârtie igienică. Nu reușeam niciodată să-mi cumpăr haine noi. Urma să ne petrecem restul vieții în felul ăsta? Era o amară ironie: ferma Focul Roșu era un colectiv comunist model, valul viitorului. Era una dintre cele zece ferme de la Marea Chinei de Est. Însă nici una dintre fermele astea – Steaua Roșie, Scânteia Roșie, 4 Mai, 7 Mai, Avangarda, Marea de Est, Marșul cel Lung, Vântul Mării și Recolta Mării –, cu un total de peste două sute de mii de tineri de la oraș trimiși să muncească și să trăiască în ele, nu reușea vreodată să cultive suficient pentru a-și asigura propria hrană. Ferma primea în fiecare an suplimente de alimente de la guvern. Iar guvernul le spusese clar celor de la sediu că la anul nu vom primi nici un fel de ajutor. Ne puneam întrebarea ce însemna cu adevărat atunci când strigam „Să asudăm din greu, să cultivăm mai multe recolte pentru a sprijini revoluția mondială“.

Yan și-a pierdut interesul pentru ședințele de studiu politic. A devenit vulnerabilă, slabă și tristă. Ne certam. Zicea că vrea să-și dea demisia din funcție. Că nu mai era persoana potrivită pentru această slujbă. Lu se potrivea mult mai bine. I-am zis că nu-mi place să o văd delăsându-se. Descurajarea nu avea să ne salveze. Îmi spuse că a renunța era modalitatea ei. Am întrebat-o: Ce s-ar întâmpla după ce-ți dai demisia și preia Lu puterea? O să mai

dormim împreună? Îmi replică: Nu știam că-ți place mai mult puterea mea decât îți place de mine. I-am zis: Nu puterea o ai în mâini, ci viața noastră. Nu o poți face mai bună, dar o poți face mai rea. Îmi zise că viața ei era o risipă, că acolo era ca la închisoare. I-am zis: Unde am putea merge? Cum am putea scăpa? Deasupra erau plase, iar dedesubt erau curse. Dacă fugim, murim, Mao și Partidul ne-au hotărât soarta. Trebuie să mergem cumva mai departe.

Yan a plecat la sediu pentru o pregătire politică intensivă de șapte zile. Dormeam singură. Și m-am întristat. Mi-era teamă că o s-o pierd atunci când ea și Leopardul se vor reîntâlni. Era un sentiment ciudat, un sentiment de permanentă lipsă de atenție. Noaptea, o visam pe Yan. De-abia așteptam apusul, atunci când ziua își anunța sfârșitul. A devenit iubita mea, așa absentă cum era. La apus, se năștea un nou sentiment, pentru ea. Culoarea lui ștergea întunericul din inima mea.

Le-am scris părinților mei, la Shanghai. Le-am povestit despre secretara de partid, comandanta Yan. Le-am zis că eram foarte bune prietene. Că era o șefă corectă. Că era ca un copac mare, cu o puzderie de crengi și frunziș bogat și că-mi plăcea să mă răcoresc la umbra ei. Asta era limita maximă a explicației pe care o puteam da. I-am spus mamei că ferma era în regulă și că eu eram bine. Am amintit că unii părinți de-ai colegelor mele veniseră în vizită, deși nu merita să bați atâta drum ca să vezi ferma.

Mama a venit să mă vadă, în loc să-mi răspundă în scris. Eram în toiul stropirii cu substanțe chimice. Orhideea m-a anunțat că sosise

mama. Nu am crezut-o. A arătat cu degetul spre o femeie cu haine prăfuite care stătea pe potecă. Spune și acum că am mințit, îmi zise ea. Mi-am dat jos pompa de stropit și m-am îndreptat spre mama. Am întrebat-o: Mamă, cine te-a pus să vii? Mama îmi zâmbi și zise: O mamă poate să-și găsească întotdeauna copilul. M-am lăsat în genunchi ca să o descalț. Avea picioarele umflate. I-am turnat apă într-un castron. Mă întrebă cât de grea era pompa cu fungicid. Treizeci de kile, i-am răspuns. Ai spatele ud flească, remarcă mama. Știu, i-am răspuns. E bine că muncești din greu, zise ea. I-am răspuns că eram comandantă de pluton.

Mama îmi zise că era mândră de mine. I-am spus că mă bucuram. Îmi zise că nu-mi adusesese nimic, deoarece Înflorita tocmai absolvise gimnaziul și fusese repartizată la o școală profesională cu internat. I se retrăsese și ei rezidența de Shanghai. Nu avem bani să-i cumpărăm o pătură nouă, așa că o folosește încă pe a ta. E bine să fii cumpătat, nu? zise mama. Și Coral? am întrebat-o eu. Va fi repartizată într-o fabrică? Mama dădu afirmativ din cap și spuse că se ruga pentru asta, dar era greu de spus. Mama clătină din cap: Lui Coral îi e frică să plece. Cei de la școală au zis că, dacă dă semne de incapacitate fizică, șansele ei de a rămâne la Shanghai cresc mult. Coral nu s-a dus la doctor când a avut o dizenterie gravă. Încerca să-și distrugă intestinele, pentru a-și declara handicapul. A fost o prostie, dar nu am putut să o împiedicăm. Mulți tineri din cartier fac la fel, le e teamă să nu fie repartizați la ferme. Coral e foarte nefericită. A zis că nu ea a cerut să se nască, mi-a spus asta în față. Copilul meu mi-a spus asta în față.